

կերտներու համար միայն բանալ Դպրանոց մը, որչափ իւր միջոցները կը ներէին: Այս մասին 1633 Սեպտեմբ. 3ին կը գրէ Ս. Ժողովը առ Հ. Եմիլիօ Պորտելլի¹³. «Ս. Ժողովս կը խորհի ի Հռոմ Հայոց համար Դպրանոց մը բանալ: Առ այս շատ լաւ պիտի ըլլար, եթէ Ձեր վերապատուութիւնը լատին լեզուն դասաւանդէ այն Յովհաննէս վարդապետին, որ Մովսէս կաթողիկոսին աշակերտն է. որպէս զի անիկա կարենայ յետոյ հոս գալ եւ նոյնը հայ աշակերտներուն սորվեցնել»:

39. ՏՊԱՐԱՆ Ի ՀՌՈՄ, ԽՆԿԻՐՆԵՐ ԱՍՏՈՒԱԾԱՇՈՒՆՁԻ
ՏՊԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՇՈՒՐՋԸ

Հռոմ արդէն 1579ին գոյութիւն ունէին հայերէն տառեր, զորոնք ձուլել տուած էր Ս. Աթոռը «Ռօպէրդոսի Կրանժե'օօն Փարիզացոյ գիրսապիրիչ վարպետիս ձեռամբ»¹: Այս տառերով տպագրուեցաւ 1584ին «Տօմար Գրիգորեանն յաւիտենական»: 1596ին՝ «Կարճառօտս ի դաւանութենէ սուրբ հաւատո ճշմարտէ որ վասն հոռովմական սուրբ Աթոռոյս յառաջարկեալ, վասն կատարելո եկեղոցն յարեւելից վասըն միարանելոյն սուրբ Հրոմա եկեղեցոյն», վատիկանի տպարանէն. կ'ըսուի ի կատարածին. «Ես Ղովուզենց Յովանէս Տէրզնո եպիսկոպոս ի վերոգրեալ սուրբ հաւատո դաւանութիւնս ի լեզու հայերէն ըստուգեցի ընդ

¹³ Prop. Lettere volgari, an. 1633, vol. 13, f. 92.

¹ Հանդ. Ամս., 1914, էջ 18—22: